

Arrest

nr. 184 948 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 182 205 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2017, waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt vastgesteld op 30 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JEENINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Spaanse vader.

1.2 Op 19 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, die op 20 mei 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2015 werd ingediend door:

Naam: E(...) H(...)

Voornaam : M(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- attest dd. 21.01.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Antwerpen. Er werd echter geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon of de overige gezinsleden.

- 'historiek werkloze' op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij in de periode oktober 2014 - december 2015 een werkloosheidsvergoeding ontving; inschrijvingsbewijs VDAB dd. 24.11.2015 op naam van de referentiepersoon; zelf opgemaakte behoefteanalyse (welke, gezien deze niet wordt ondersteund door afdoende stavingsstukken, wordt beschouwd als een verklaring op eer).

- loonfiches AGO Jobs & HR voor de periode december 2015 - januari 2016 op naam van een derde, zijnde de broer van betrokkene.

- 'attestation administrative n° 17/SAA/2016' dd. 21.01.2016 waarin verklaart wordt dat betrokkene geen eigendommen bezit in Ain Zorah: echter, niet alleen zegt dit attest niets over eventuele eigendommen buiten Ain Zorah, ook zegt het niets over eventuele andere bronnen van inkomsten (uitkering, inkomsten uit arbeid, ...). Bovendien dient vermeld te worden dat betrokkene voorafgaand aan haar huidig verblijf in België, woonachtig was in Spanje, en betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt. Bijgevolg is niet afdoende bewezen dat betrokkene effectief onvermogend is.

- 'attestation de charge familie' dd. 29.01.2016 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin men verklaart dat betrokkene ten laste wordt genomen door de referentiepersoon: er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, en gelet dat er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 20.11.2015 op hetzelfde adres woonachtig zijn. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt

niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier dat betrokkene sedert 18.01.2016 ononderbroken zelf tewerkgesteld was. Aangezien ze zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)

1.3 Op 20 mei 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als bloedverwant in neergaande lijn van haar Spaanse vader. Op 22 juni 2016 verklaart ze “afstand te nemen van de procedure Gezinshereniging met een Europeaan (behalve een Belg) of met een Zwitser – Descendant van 20/05/2016”.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op gelet op het feit dat de verzoekende partij op 20 mei 2016 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend als descendant in functie van haar Spaanse vader en zij opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid.

3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2.2 Ter terechtzitting van 25 augustus 2016 wijst de waarnemend voorzitter op de door de verwerende partij in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van gebrek aan belang, gezien intussen op 20 mei 2016 een nieuwe aanvraag gezinshereniging werd ingediend, maar wijst zij er tevens op dat zich in het administratief dossier een afstandsverklaring van 22 juni 2016 bevindt, waarin de verzoekende partij verklaart afstand te nemen van de procedure gezinshereniging van 20 mei 2016. De verwerende partij doet ter zitting afstand van de door haar opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens een nieuwe aanvraag gezinshereniging, gezien de expliciete afstand van de verzoekende partij.

Nog daargelaten de vraag op grond waarvan zou kunnen aangenomen worden dat de verzoekende partij haar belang bij de thans voorliggende vordering zou hebben verloren, louter omwille van het indienen van een nieuwe aanvraag in dezelfde hoedanigheid, valt – gelet op voormelde afstandsverklaring – hoe dan ook niet in te zien op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat de verzoekende partij niet langer belang zou hebben bij voorliggend beroep.

Zodoende kan de exceptie van de verwerende partij niet worden bijgetreden.

Het beroep is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, § 2, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: [...]

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: [...]

De aanvraag van verzoekster wordt in essentie afgewezen omdat er volgens Dienst Vreemdelingenzaken reeds sprake moet zijn van een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst of origine. Bijkomend merkt DVZ op dat verzoekster sedert 18.1.2016 zelf tewerkgesteld is, waardoor er niet kan worden gesteld dat zij financieel ten laste was/is van haar vader en dat het feit dat zij samenwonen niet automatisch betekent dat verzoeker ten laste was/is van haar vader. Verzoekster is het oneens met deze motivering en toont hierna aan dat deze beoordeling onredelijk en onzorgvuldig is.

Ten eerste,

In eerste instantie merkt verzoekster op dat Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat zij "reeds in het land van herkomst of origine" ten laste diende te zijn van haar vader.

Nergens in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° staat te lezen de betrokkene "reeds in het land van herkomst of origine" ten laste dient te zijn geweest.

Verwerende partij lijkt hier twee situaties met elkaar te verwarren; enkel in geval verzoekster zich nog in Marokko zou bevinden, dienen bewijsstukken te worden voorgelegd waaruit blijkt dat zij in Marokko ten laste is van haar vader. Echter, in casu bevindt verzoekster zich al sinds de zomer van 2014 in België. In dat geval volstaat het om aan te tonen dat verzoekster ten laste is van haar vader in België.

Verzoekster wijst in dit kader ook nadrukkelijk op Richtlijn 2004/38.

Artikel 2 van deze richtlijn luidt als volgt (eigen onderlijning): [...]

De definities in artikel 2 hebben betrekking op procedures gezinshereniging zoals in artikel 40bis. Op zich blijkt uit de bewoordingen van artikel 2 van de richtlijn al op geen enkele wijze dat de bloedverwant in neergaande lijn in het land van herkomst ten laste moet zijn geweest.

Echter, dat in casu een bijkomende voorwaarde aan de wet wordt gesteld blijkt nog duidelijker wanneer we ook artikel 3 van de richtlijn nader bestuderen (eigen onderlijning): [...]

Bovenstaand artikel heeft betrekking op procedures gezinshereniging in het kader van bijvoorbeeld artikel 47 van de Vreemdelingenwet.

In het geval het een familielid betreft, die niet wordt bedoeld in artikel 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet dient, op basis van de richtlijn, de financiële verwantschap ook te worden aangetoond in het land van herkomst.

In casu is niet art. 47, maar art. 40bis van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet die geen enkele grondslag kent. In tegendeel, op basis van richtlijn 2004/38 dient te worden geconcludeerd dat in het kader van een gezinshereniging ex. art 40bis van de Vreemdelingenwet, indien betrokkene zich al in België bevindt, enkel te worden aangetoond dat betrokkene in België ten laste is van de referentiepersoon.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden.

Ten tweede,

Wat betreft het bijkomende motief dat verzoekster sedert 18.1.2016 tewerkgesteld is, wijst verzoekster op dat zij pas twee maanden na de tweede aanvraag werk heeft gevonden.

Op het moment van het indienen van de aanvraag was verzoekster volledig ten laste van de referentiepersoon.

Verzoekster verwijst in dit kader naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt bepaald dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging en dus niet meer na de aanvraag (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05 en Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Verzoekster had op het moment van haar aanvraag geen tewerkstelling en was aldus onbetwistbaar ten laste van haar vader. Ten overvloede merkt verzoekster hierbij op dat men als familielid ten laste van een Belg of Unieburger kan werken zonder dat dit gevolgen heeft voor zijn of haar verblijfsrecht.

Verzoekster wijst er bovendien op dat verwerende partij de hoogte van haar inkomen volledig onbesproken laat. Verzoekster voegt in bijlage haar drie meest recente loonfiches waaruit blijkt dat zij in maart 2016 298,31 euro verdiende. In April verdiende zij 809,42 euro en in mei 611,82.

Hieruit kan de conclusie getrokken worden dat de inkomsten van verzoekster instabiel zijn en bovendien absoluut beneden het bestaansminimum liggen.

Dienst Vreemdelingenzaken maakt hieromtrent niet de minste afweging, zodat de motiveringsplicht in ieder geval werd geschonden.

Ten derde,

Ten vierde, wat betreft het feit dat zij sedert 20.11.2015 samenwonen niet automatisch betekent dat verzoekster ten laste was/is van zijn moeder (sic), wenst verzoekster op te merken dat Dienst Vreemdelingenzaken maar al te goed weet dat er reeds langer sprake is van samenwoning, gelet op de eerdere afgifte van een bevel en inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt op eenvoudige wijze dat verzoekster al minstens 1,5 jaar woonachtig is bij haar vader.

Dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden.

Ten vierde,

Wat betreft het voorgelegde attestatie administratieve dd. 21.1.2016 is DVZ van oordeel dat dit attest niets zegt over de eventuele eigendommen van verzoekster buiten Ain Zohra.

Verzoekster merkt op dat zij aan de hand van een brief van zijn advocaat het meest volledige document trachtte te bekomen en dat dit document werd gelegaliseerd, zodat het, te samen met de andere voorgelegde stukken, buitensporig is te eisen dat verzoekster dergelijk attest zou opvragen voor elke gemeente in Marokko.

Gelet op het voorgaande is de motivering van de beslissing niet afdoende en voegt DVZ een voorwaarde toe aan de wet, zodat de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken vernietigt dient te worden."

4.1.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit inroept, dient te worden vastgesteld dat zij deze bepaling slechts vermeldt in de hoofding van haar enig middel, maar hierop in haar uiteenzetting niet verder ingaat. Zij verduidelijkt dan ook niet op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel zou schenden. Onder 'middel' moet echter worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt erop gewezen dat deze de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de in de akte vermelde motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de rechtsgrond, met name naar artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine financiële steun te hebben ontvangen zodat niet is aangetoond dat de afhankelijkheidsrelatie reeds bestond in het herkomstland of land van origine. Daarnaast wijst de gemachtigde er eveneens op dat de verzoekende partij reeds sedert 18 januari 2016 zelf ononderbroken tewerkgesteld was, zodat niet kan gesteld worden dat ze financieel ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert..

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...);
(...)”*

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de verzoekende partij op 20 november 2015 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indiende, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Spaanse vader. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt onder meer op het feit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er

reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, zijnde haar vader van Spaanse nationaliteit.

De verzoekende partij stelt in een eerste onderdeel van haar enig middel dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat zij *“reeds in het land van herkomst of origine”* ten laste diende te zijn van haar vader. Ze stelt dat ze zich sinds de zomer van 2014 in België bevindt en in dat geval het volstaat om aan te tonen dat ze van haar vader ten laste is in België. De verzoekende partij verwijst in dit verband uitdrukkelijk naar *“Richtlijn 2004/38”* en stelt dat uit de bewoordingen van artikel 2 van deze richtlijn op geen enkele wijze blijkt dat de bloedverwant in neergaande lijn in het land van herkomst ten laste moet zijn geweest en artikel 3 van de voormelde richtlijn enkel betrekking heeft op procedures gezinshereniging in het kader van artikel 47 van de Vreemdelingenwet. Ze concludeert op basis van *“richtlijn 2004/38”* dat *“in het kader van een gezinshereniging ex. art. 40bis”*, indien betrokkene zich al in België bevindt, enkel dient aangetoond te worden dat de betrokkene in België ten laste is van de referentiepersoon.

De Raad wijst, evenals de verwerende partij, op de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (cf. RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, § 43, bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*) aangezien artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35) (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14). De invulling van het begrip “ten laste”, zoals verduidelijkt in het arrest Jia, werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes: *“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37 – eigen onderlijning).”*

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij meent te kunnen stellen, blijkt uit geen van de voormelde arresten dat het “gastland” en het “land van herkomst” hetzelfde land kunnen zijn. Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus inderdaad niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Uit voormelde rechtspraak blijkt duidelijk dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland -, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig

voorhouden dat een voorwaarde toegevoegd zou worden aan de wet door te vereisen dat zij reeds in het land van herkomst of origine ten laste diende te zijn van haar vader en dat op basis van richtlijn 2004/38/EG “in het kader van een gezinshereniging ex. art. 40bis”, indien betrokkene zich al in België bevindt, enkel dient aangetoond te worden dat de betrokkene in België ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op zich niet betwist dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en haar vader.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijken.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van haar enig middel stelt de verzoekende partij aangaande “het bijkomend motief” dat ze sedert 18 januari 2016 tewerkgesteld is, dat zij pas twee maanden na de tweede aanvraag werk heeft gevonden en op het moment van het indienen van de aanvraag volledig ten laste was van de referentiepersoon. Ze verwijst daarbij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt bepaald dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging en dus niet meer na de aanvraag. Ze stelt dat de gemachtigde bovendien de hoogte van haar inkomen volledig onbesproken laat en haar persoonlijke inkomsten onstabiel zijn zodat ze onbetwistbaar ten laste zou zijn van haar vader. In een derde onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde maar al te goed weet dat er reeds langer dan 20 november 2015 sprake is van een samenwoning, namelijk dat ze al minstens anderhalf jaar woonachtig is bij haar vader, en dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden.

De Raad wijst erop dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij al dan niet na de aanvraag tot op het ogenblik van de bestreden beslissing nog ten laste dient te zijn van de referentiepersoon, de vaststelling dat niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en haar vader - gelet op de bovenstaande uiteenzetting en in het bijzonder in het licht van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie - volstaat om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen. Zodoende is het betoog van de verzoekende partij aangaande het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing betreffende het ten laste zijn in het heden (inzake het tewerkgesteld zijn en de samenwoning) gericht tegen een overtollig motief. Bovendien blijkt ook de verzoekende partij onder het tweede onderdeel van haar enig middel te erkennen dat het een overtollig motief betreft daar zij haar betoog voert aangaande “het bijkomende motief”. In de bestreden beslissing wordt aangaande de samenwoning bovendien uitdrukkelijk gesteld dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst of origine. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog – het tweede en derde onderdeel van het enig middel – niet verder dient te worden ingegaan. Geheel ten overvloede acht de Raad het standpunt van de gemachtigde dat het gegeven dat men gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon op zich niet automatisch tot gevolg heeft dat men ook ten laste is van die referentiepersoon, geenszins kennelijk onredelijk of foutief. De duur van samenwoning speelt daarbij evenmin een doorslaggevende rol.

In het vierde onderdeel van haar enig middel merkt de verzoekende partij aangaande het voorgelegde “attestation administrative” op dat zij aan de hand van een brief van haar advocaat het meest volledige document trachtte te bekomen en dat dit document werd gelegaliseerd zodat het te samen met de andere voorgelegde stukken buitensporig is te eisen dat de verzoekende partij dergelijk attest zou opvragen voor elke gemeente in Marokko. Ook al zou het inderdaad onredelijk zijn te verwachten van de verzoekende partij dat zij een attest van elke Marokkaanse gemeente voorlegt om aan te tonen dat zij geen eigenaar is van onroerend goed, dan nog leest de Raad deze vereiste niet in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat in het voorgelegd document ‘attestation administrative’ verklaard wordt dat de verzoekende partij geen eigendommen bezit in Ain Zorah maar dat dit attest niet alleen niets zegt over eventuele eigendommen buiten Ain Zorah, ook niets zegt over eventuele andere bronnen van inkomsten (uitkeringen, inkomsten uit arbeid...). De gemachtigde stelt in dit verband tevens dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar huidig verblijf in België, woonachtig was in Spanje en betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt en bijgevolg niet afdoende bewezen is dat ze effectief onvermogen is. De verzoekende partij betwist niet dat in het

voorgelegd attest niets wordt gezegd over eventuele andere bronnen van inkomsten zoals uitkeringen en inkomsten uit arbeid en gaat ook niet in op de motivering dat betreffende de periode dat ze woonachtig was in Spanje geen bewijzen van onvermogen zijn voorgelegd zodoende ze geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de gemachtigde. Ook dient in dit verband te worden benadrukt dat het aan de gemachtigde toekomt om discretionair te oordelen of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarde van het 'ten laste' zijn, waarbij de Raad erop wijst dat de door de gemachtigde gehanteerde invulling van deze voorwaarde beantwoordt aan de in dit verband door het Hof van Justitie gehanteerde invulling. Ten slotte dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij zelfs niet voorhoudt in haar land van herkomst – zijnde een ander land dat als land van herkomst zou kunnen beschouwd worden dan het gastland België - afhankelijk te zijn geweest van haar Spaanse vader, maar slechts dat ze op het moment van het indienen van de aanvraag volledig ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Gelet op het bovenstaande wordt ook in de overige onderdelen van het enig middel een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt.

Op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES